

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/134/2017                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1103899765                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.08.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Dušan Čimo                |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:1103899765.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu A. D., bývajúcim v J., A. I. XXXX, zastúpeného Mgr. Martinom Dohňanským, advokátom v Bratislave, Za Kasárňou 1, proti žalovanej SPIE Elektrovod, a. s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 4C, o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 7Ct/25/2003, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. decembra 2016 sp. zn. 4Co/550/2015, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 1. júna 2015 č. k. 7Ct/25/2003 - 515 čiastočne vyhovel žalobe, ktorou žalobca, po pripustení zmeny žaloby, žaloval 40.275.000,- Sk (1.253.657,473 eur), ktorá suma sa skladala z náhrady bolestného 19.837.500,- Sk (658.484,36 eur) a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 20.437.500,- Sk (678.400,71 eur), keď prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 25.848,- eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia, druhým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a napokon si rozhodnutie o trovách konania ponechal na samostatné rozhodnutie do 30 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Rozsudok zdôvodnený právne (pokiaľ šlo o vec samu) ustanoveniami § 441 a § 444 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. z.“), § 198 ods. 1 písm. b), § 203 ods. 1 a 2 Z. p. (Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. účinného v čase vzniku pracovného úrazu, ďalej len „Z. p.“) a § 2, § 4 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1 až 3 vyhlášky ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len „vyhláška“) odôvodnil skutkovo preukázaným pracovným úrazom, ktorý dňa 7. mája 2003 utrpel žalobca, keď po skončení maliarskych a natieračských prác na portáli medzi poľom č. 4 a 5 v objekte transformátovne 110kW VE Trenčín - závod Sučany na príkaz vedúceho posúval vysokozdvížnú

plošinu, s ktorej košom sa priblížil k živým častiam systému prípojnic W1, kedy preskočil elektrický prúd, ktorý mu spôsobil popáleniny II. a III. stupňa v rozsahu 41,5 % telesného povrchu, pohmoždenie pľúc a orgánov brušnej dutiny s následkom invalidity a znemožnenia plnohodnotného života pri uspokojovaní svojich životných a spoločenských potrieb. Prvoinštančný súd vyhodnotil mieru spoluzavinenia žalobcu na úraze v rozsahu 20%, keďže mal za to, že došlo k piatim zásadným pochybeniam, z ktorých každé jedno mohlo byť samostatnou príčinou pracovného úrazu a bez ktorého by k pracovnému úrazu nebolo došlo, pričom zodpovednosť za štyri z nich nesie zamestnávateľ (1/ nezabezpečil kľúče od plošiny pred zneužitím, 2/ nezabezpečil dohľad nad svojimi pracovníkmi, keď im neurčil bezpečný pracovný postup pre vykonávanie natieračských prác z vysokozdvížnej plošiny v ochrannom pásme elektrických vedení alebo iných zariadení, 3/ nepresvedčil sa o vypnutí zariadenia W1 od elektrického prúdu, 4/ nezabezpečil svojim zamestnancom preškolenie pred pracovným úrazom) a žalobca zodpovedá za vedenie vysokozdvížneho vozíka bez oprávnenia, čím porušil § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 330/1996 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v platnom znení. Pokiaľ týchto 5 pochybení predstavuje 100% pracovného úrazu, podiel žalobcu na úraze predstavuje 20%, o hodnotu ktorú bolo znížené bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré žalobcovi priznal. Pri bolestnom súd prvej inštancie vyhodnotil stav žalobcu ako hodný osobitného zreteľa s poukazom na závery znaleckých posudkov ako aj na skutočnosť, že následky a priebeh liečby boli pre žalobcu obzvlášť bolestivé a za primerané považoval pätnásť násobné zvýšenie bolestného v položkách 243c, 243b a 55 (481,5 bodu), ktoré potom predstavovalo hodnotu 11.508,- eur (481,5 bodov x 60 Sk x 15 /mimoriadne zvýšenie/ - 20% / zavinenie žalobcu/: 30,126 Sk/1 euro prepočtom na menu euro). Sťaženie spoločenského uplatnenia potom súd prvej inštancie taktiež mimoriadne navýšil o pätnásť násobok, v položke 252, ktorú vlastnou úvahou ohodnotil namiesto 600 bodov až na 1200 bodov podľa § 6 ods. 2 vyhlášky, keďže mal za to, že v dôsledku úrazu bol žalobca vylúčený z uspokojovania rôznych svojich potrieb oproti stavu pred úrazom (najmä pracovné a športové). Náhradu potom vypočítal ako 600 bodov x 60 Sk x 15 (mimoriadne zvýšenie) - 20% (zavinenie žalobcu) : 30,126 Sk/ 1 euro, čo predstavuje hodnotu 14.340,- eur (spolu teda 11.508,- eur + 14.340,- eur = 25.848,- eur). Vzhľadom na vykonané dokazovanie a svoje odôvodnenie potom žalobu v prevyšujúcej žalovanej sume zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava I tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 42.756,53 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd síce potvrdil správnosť právneho posúdenia veci prvoinštančným súdom, avšak skonštatoval pochybenie súdu prvej inštancie pri výpočte výšky mimoriadneho zvýšenia za bolesť i sťaženie spoločenského uplatnenia, keď si súd nesprávne vyložil inak správne na vec aplikované (vzhľadom na účinnosť právnych predpisov v čase, v ktorom došlo k úrazu - 7. mája 2003 - ustanovenie § 7 ods. 3 vyhlášky), a to s poukazom na bod I ods. 6 zásad pre hodnotenie odškodnenia za bolesť, tvoriacich prílohu A vyhlášky. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadom jeho vyhodnotenia, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý nesie výnimočnosť prípadu zakladajúcu dôvod pre zvýšenie odškodnenia nad stanovenú najvyššiu sadzbu, a to i nad základný počet bodov zistený lekárom, a to s poukazom na zásadu spravodlivej nápravy. Rovnako sa stotožnil aj s určením miery spoluzavinenia žalobcu na pracovnom úraze vo výške 20 %. Nevyhnutnosť zmeniť rozsudok spočívala však v nesprávnom výklade ustanovenia § 6 ods. 1 vyhlášky prvoinštančným súdom, ktoré vyústilo do nesprávneho vyčíslenia výšky mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, keď mal za to, že pri ich výpočte bolo potrebné vychádzať zo základného počtu bodov stanoveného v znaleckom posudku a pokiaľ ani zvýšenie odškodnenia na dvojnásobok základnej sadzby nepostačuje na primerané zmiernenie následkov, zvýšil bolestné o pätnásťnásobok aj pri tých položkách, pri ktorých znalec stanovil najvyššiu sadzbu odškodnenia (243c, 243b, 55 spolu vo výške 481,5 bodu), čím sa odchýlil od ustálenej súdnej praxe, ktorá vychádza pri zvýšení odškodnenia zo základného bodového ohodnotenia znalcom. Bolestné bolo vyčíslené znalcom na 1795,5 bodov, a to pri dvojnásobnom zvýšení pri položkách 243c, 243b a 55 - 481 bodov a pri zvýšení o polovicu pri položkách 246 a 78 - 120 bodov. Vychádzajúc zo základného bodového ohodnotenia 1194 bodov, priznal odvolací súd žalobcovi titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť 27.801,74 eur (1194 bodov x 60 Sk/ 1 bod x 15-násobok = 1 074 600 Sk - 20% /spoluzavinenie/ = 859.680,- Sk, t. j. 28.536,15 eur - 734,41 eur /ktorú sumu vyplatila žalobcovi Sociálna poisťovňa/ = 27.801,74 eur) a titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského

uplatnenia 14.955,09 eur (vychádzajúc zo základného počtu 637,5 bodov x 60 Sk/1 bod x 15-násobok - 20% /spoluzavinenie/ = 459.000,- Sk, t. j. 15.236,01 eur - 280,92 eur vyplatených žalobcovi Sociálnou poisťovňou = 14.955,09 eur). Nakoľko sa odvolací súd stotožnil s právnym aj vecným posúdením veci súdom prvej inštancie, ktorý dostatočne zistil skutkový stav, pričom upravil len jeho výpočet náhrady, pri ktorom nepovažoval za potrebné dopĺňať dokazovanie, potom v zmysle svojho odôvodnenia žalobu nad rámec priznanej náhrady zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol zrušenie rozsudku odvolacieho súdu s vrátením mu veci na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil odklonom odvolacieho súdu pri riešení právnej otázky od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorý mal spočívať v tom, že odvolací súd nevzal do úvahy rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 126/2009, 3Cdo 130/2010, 5Cdo 20/2009, 3 Obo 162/2010, doplnené aj o rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (23Cdo 3337/2007, 25Cdo 2233/1999) a nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie v tom smere, keď prijal záver o spoluzodpovednosti žalobcu na pracovnom úraze, ktorú žalovaná v konaní len tvrdila a žiadnym spôsobom nepreukázala, pričom súd si jej tvrdenia osvojil, resp. znížil podiel spoluzodpovednosti žalobcu bez dokazovania. Dovolateľ namieta, že nešlo o ním zavinené porušenie predpisu, ale o porušenie povinností žalovanou, poukazujúc na Protokol Inšpektorátu práce v Žiline z 11. júna 2003 č. j. ŤPÚ - 02/2003-IZA/14-IP1/P-J42-03-pre IBA, v ktorom sa na str. 5 pod písm. G (č. 1. 16 spisu) uvádza, že príčinou úrazu bol jednoznačne úraz elektrickým prúdom a bezpečný stav na pracovisku sa dal zamestnávateľom zaistiť premanipulovaním prevádzky rozvodne 110 kV zo systému W1 do systému W3. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca nebol pred úrazom ani riadne oboznámený s predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, a napokon neoprávnená obsluha plošiny žalobcom nebola príčinou vzniku pracovného úrazu, z čoho vyplýva, že tu chýba príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalobcu a vzniknutou škodou, čo vylučuje jeho spoluzodpovednosť, a najmä ak pracovný úkon vykonával žalobca na príkaz nadriadeného, ktorý aj v minulosti toleroval takú obsluhu plošiny zamestnancami.

4. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu stotožnila s rozhodnutím aj odôvodnením odvolacieho súdu, dovolanie navrhla odmietnuť alebo zamietnuť, pričom na doplnenie uviedla, že k úrazu neprišlo pri bezprostrednom priamom vykonávaní natieračských prác, ale pri presune vysokozdvížnej plošiny k miestu náteru, pričom žalobca nebol oprávnený na jeho obsluhu a ako potvrdzuje výsluch svedkov žalobca vedel, že časť prípojnic je pod napätím a aj napriek tomu sa bez oprávnenia na obsluhu plošiny presúval v ich blízkosti. V konaní nebolo preukázané tolerovanie zamestnávateľom obsluhy plošín zamestnancami bez oprávnenia a pokiaľ by žalobca aj konal na príkaz nadriadeného, to nezbavuje dovolateľa zodpovednosti za ním porušený zákon (§ 14 ods. 1 písm. d/ zákona č. 330/1996 Z. z.).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bol napadnutý čiastočne zamietajúci výrok vydaný (§ 424 C. s. p.), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) a dospel k záveru, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p. a je potrebné ho preto odmietnuť.

6. Dovolaním možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu len pri splnení zákonom stanovených predpokladov. Z hľadiska posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. V opačnom prípade nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému prieskumu v dovolacom konaní.

7. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (v prejednávanej veci konkrétne v súvislosti s ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 ods. 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov, na ktorom zakladá dovolateľ nesprávne právne posúdenie, nie je vadou konania v zmysle § 421 C. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. nezakladá.

12. Aj keď súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza taktiež „len“ k tzv. inej, v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. neuvedenej vade (tu por. napr. uznesenie najvyššieho súdu v jeho veci sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

13. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., musí dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

14. Mimoriadny význam pre posúdenie procesnej situácie, v ktorej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je prípustné dovolanie, má obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť len otázka právna, nie skutková. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

15. Najvyšší súd pritom dospel k záveru, že hoci dovolateľ v dovolaní formálne označil za dovolací dôvod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., vychádzajúc z obsahu dovolania v skutočnosti odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne zistenie skutkového stavu veci, resp. jeho nesprávne vyhodnotenie na základe vykonaných dôkazov, keď napr. na strane 2 dovolania v piatom odseku (č.l. 603 spisu) argumentuje omylom oboch nižších súdov, ktoré skutkovo uzavreli, že príčinou úrazu bola nesprávna alebo neodborná manipulácia s vysokozdvížnou plošinou, pričom podľa Protokolu Inšpektorátu práce bol príčinou úrazu elektrický prúd, keď sa zamestnanec pohyboval na zamestnávateľom nezaistenom a nevypnutom pracovisku.

16. Ak je v dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci odôvodnené tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú chybné, teda že skutkový stav, z ktorého vychádzal odvolací súd, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, z obsahového hľadiska nie je splnená zákonná náležitosť

dovolania vyplývajúca z ustanovenia § 428 C. s. p. v spojení s požiadavkou v § 432 ods. 2 C. s. p., čiže jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi. V ustanovení, o ktorom je reč, sa totiž za jednu z náležitostí dovolania považuje aj uvedenie toho, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody). Civilný sporový poriadok pritom v ustanoveniach § 420 a § 421 rozlišuje dva druhy dovolacích dôvodov. V prvom prípade (§ 420 C. s. p.) sa jedná o dovolanie podané z dôvodu existencie tzv. zmätočnosťných vád a v druhom prípade (§ 421 C. s. p.) sa jedná o dôvod dovolania spojený s právnym posúdením veci. Nesprávne či nedostatočné zistenie skutkového stavu C. s. p. ako dovolací dôvod nepozná.

17. V súvislosti s právnym záverom odvolacieho súdu, pre ktorý bola žaloba v časti prevyšujúcej priznanú sumu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, obe s mimoriadnym zvýšením, zamietnutá, keďže sa stotožnil s odôvodnením miery spoluzodpovednosti súdom prvej inštancie na základe ním vykonaných dôkazov, dovolať v dovolaní výslovne uviedol, že z vykonaných dôkazov vyplýva opak. To znamená, že namietal skutkové zistenia ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový záver, z ktorého vychádzal odvolací súd. Nesprávne zistenie skutkového stavu však, ako už bolo uvedené vyššie, nie je podľa C. s. p. dovolacím dôvodom. Dovolací súd ani nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C. s. p.). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia odvolacím súdom právnych otázok (nie otázok skutkových), preto dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu. Právnym posúdením veci je totiž činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, jej interpretáciu alebo jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Takáto argumentácia ale v dovolaní žalobcu absentuje. Nevymedzenie dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. je potom dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

18. Dovolací súd preto o dovolaní žalobcu rozhodol spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho uznesenia.

19. O náhrade trov dovolacieho konania potom rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. a § 256 ods. 1 rovnakého zákona per analogiam, pretože výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca, procesné právo na náhradu trov minimálne v súvislosti s podaním vyjadrenia k dovolaniu na poštovú prepravu vzniklo jeho procesnej súperke (žalovanej) a dovolaciemu súdu prislúchalo rozhodnúť len o nároku na náhradu trov (určením osoby oprávnenej aj povinnej a uložením povinnosti) s tým, že ich výška bude určená v osobitnom uznesení súdneho úradníka súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

20. Dovolací súd pritom považuje za potrebné i tu zopakovať, resp. čiastočne doplniť to, čo už bolo vyslovené v jeho uznesení z 23. marca 2017 sp. zn. 6 Cdo 222/2016, príp. i v uznesení zo 7. júna 2017 sp. zn. 7Cdo 174/2016 a síce, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 (resp. i ods. 2) C. s. p., podľa ktorej má aplikáciu tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia,

ktorým sa konanie končí (samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník) už len o výške náhrady trov konania (a v prípade zastúpenia advokátom podľa § 263 ods. 1 C. s. p. aj o prijímateľovi tejto náhrady). To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu takto rozhodol, prekročil by zákonné splnomocnenie, vyplývajúce mu z § 262 ods. 2 C. s. p., čím by zároveň nerespektoval článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu preto nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak samozrejme prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov podľa § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia tzv. náhradového výroku, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že iba o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

21. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.